

tal, nemlig det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck). Man vil se, at disse Ændringsforslag afvige ret betydeligt fra Lovforslagets Bestemmelser om Arveafgiftens Fordeling. Men heller ikke dette skal jeg komme ind paa nu.

Under Nr. 5 har Udvalget stillet et Ændringsforslag, som gaar ud paa at forhøje fra 200 Kr. til 500 Kr. det Beløb, som fritages for at svare Arveafgift, naar Boets samlede Masse ikke udgør mere. Man er selvfølgelig gaaet ud fra, at naar Forslaget her havde 200 Kr., var det Bestemmelsen fra 1861, som her var bibeholdt. Men Pengenes Værd er jo steget ret betydeligt, saa et Beløb af 500 Kr. svarer maaske nærmest til den Værdi, der den Gang kunde udtrykkes med 200 Kr.

Under Nr. 6 har man stillet et Ændringsforslag om, at naar Værdien af den Del af Boet, der falder i Arv, ikke overstiger 1,000 Kr., ere Arveladerens Ægtefælle og Børn under 18 Aar fritagne for at svare Afgift. Det er en human Bestemmelse, som Udvalget i det hele har kunnet tiltræde.

Under Nr. 7 foreslaar Udvalget en Tilføjelse til § 3, som gaar ud paa at bemyndige Ministeren til at fritage Arveforskud og andre Forstrækninger, der falde ind under Regelen i § 4 e. — det vil sige Gaver, som overfor Medarvinger have Arvs Karakter — for Arveafgift, naar de helt eller delvis ere forbrugte, og Modtagerens økonomiske Forhold tale derfor. Man er her gaaet ud fra, at naar et Arvebeløb modtages før Arvefaldet, og det til den Tid er forbrugt, vil det være ret urimeligt at beskatte det. Man har dog ikke kunnet sætte det som noget, der almindelig burde finde Sted, at Arveforskud ikke skulde medtages, da det jo i mange Tilfælde vil have Arvs Karakter overfor den, der har modtaget det.

Under Nr. 8 foreslaas der i § 3 at indsætte en Bestemmelse om, at af Arvelodder paa indtil 2,000 Kr., der tilfalde Personer, der i de sidste 5 Aar have opholdt sig i Arveladerens Hus eller bevislig været økonomisk afhængige af Arveladeren, beregnes Afgift efter § 2 A, altsaa lige med Livsarvinger. Det vil bøde noget paa den Urimelighed, der ellers vilde fremkomme, naar en Arvelader testamenterede f. Eks en tro Tjenestepige eller lignende et mindre Beløb som Paaskønnelse af hendes Tjeneste. Hvis Lovens almindelige Bestemmelser her skulde gælde, vilde hun — denne tro Tjenestepige, eller hvem det nu er —, hvis hun ikke er i Slægt med Arve-

lader, komme til at svare mindst 10 pCt. Men den foreslaaede Bestemmelse vil medføre, at disse forholdsvis smaa Arvelodder beskattes efter § 2 A.

Ændringsforslag Nr. 12 er af redaktionel Natur, og jeg skal ikke omtale det her, da jeg formoder, at et andet Ændringsforslag, som staar i Forbindelse dermed, vil give Anledning til ogsaa at omtale det Forhold, det vedrører.

Til § 14 er der af Finansministeren stillet et Ændringsforslag, som jeg tillægger meget stor Betydning, og som jeg tror, alle ville kunne være glade ved. Ærede Medlemmer ville erindre, at skønt der kun faldt ret sparsomme Udtalelser om Arveafgiftsloven ved første Behandling, faldt der dog fra næsten alle Sider Udtalelser om Indholdet af § 14, der gaar ud paa, at der skal betales Arveafgift ogsaa i de Tilfælde, hvor en efterlevende Ægtefælle hensidder i uskiftet Bo. Alle de, som omtalte dette Forhold ved første Behandling, udtalte deres Misfornøjelse, kan jeg gerne sige, eller i hvert Tilfælde deres delvise Misfornøjelse med, at man var gaaet dertil. Jeg selv havde, som bekendt, ogsaa nogen Betænkelighed derved og henstillede, om man ikke kunde løse Spørgsmaalet paa den Maade, at man fritog Arvelodder indtil en vis Størrelse — jeg nævnte indtil en halv Snes Tusinde Kroner — for at svare Afgift i det Tilfælde, Lovens § 14 omhandlede. Den højtærede Finansminister har imidlertid stillet et Ændringsforslag, der i høj Grad vil forandre hele dette Forhold, og som alle i Udvalget har kunnet tiltræde; jeg tror, at det fuldstændig ophæver de Ulemper, der fandtes i Lovforslagets § 14. Ændringsforslaget til § 14 findes under Nr. 16, men der er en hel Række Ændringsforslag, Nr. 23, 26, 29, 35 og 38, der følge af Ændringsforslag Nr. 16.

Det, som Finansministeren her har foreslaaet, og som Udvalget er gaaet ind paa at tiltræde, gaar i Korthed ud paa, at naar den ene Ægtefælle dør, skal der ikke foretages Skifte eller betales Arveafgift, men Skifteforvalteren skal foretage en skønmæssig Opgørelse af Boets Størrelse paa Grundlag af den sidste Ansættelse til Formueskat, naturligvis med Tillæg af den Værdi, Indbo osv., der ikke falder ind under Formuebeskatningen, skønnes at have. Denne Ansættelse, som Skifteforvalteren saaledes har foretaget, skal meddeles den efterlevende Ægtefælle, og hun eller han kan appellere den til Overskattedekommisionen, altsaa